

RESSÒ DE LA PARAULA

Les llàgrimes de Déu

Des que Jesús va proclamar «benaureats els que ploren», nosaltres ens fem ressò d'aquesta felicitació i continuem anunciant aquesta Bona Notícia, sense avergonyir-nos-en, convençuts de la veritat d'aquestes paraules.

Sabem qui són aquests que pateixen i mereixen ser felicitats. Ho fem a la vista de persones concretes que pateixen, sense oblidar el nostre compromís de fer el possible per apaivagar el dolor aliè, especialment el dolor dels qui són víctimes. En realitat, la proclamació d'aquesta benaurança inclou un crit a favor del dret a la vida digna de qualsevol víctima.

Però un dia, en el marc d'una conversa ecumènica, un «pope» ortodox em va sorprendre amb la següent observació. «Vivim uns temps —deia— en què tots reivindiquen els seus drets, sobretot els drets propis. Però ningú no reivindica els drets de Déu!». Sincerament no m'esperava aquella reacció. En aquell moment dubtava si donar-li la raó o dissentir. Certament era un llenguatge i un pensament estrany entre nosaltres, els catòlics, abocats en la defensa dels drets humans i el compromís per la justícia. D'altra banda, immediatament m'assaltava un interrogant: el Jahvè de l'Antic Testament o el Déu de Jesucrist ¿ha reivindicat els seus drets? ¿Som nosaltres els qui, coneixent suposadament aquests drets de Déu, som cri-

dades a defensar-los enfront dels qui atempten contra ells?...

Eren pensaments semblants als d'aquells que reivindiquen la defensa dels drets de la Veritat. Una qüestió profunda, que ens portava a aprofundir intel·lectualment i pastoralment.

Però, independentment d'aquestes qüestions, la veritat era que la reacció d'aquell «pope» ortodox significava una importantíssima reorientació de la nostra experiència de fe. Constituïa un canvi radical respecte del que entre nosaltres és una cosa molt assumida amb total normalitat: la nostra fe és viscuda com un humanisme gairebé absolut, la nostra mirada sobretot està fixada en la persona humana i els seus problemes, de manera que fins i tot la nostra pregària té com a contingut i protagonista la petició per les persones humanes,

les seves causes, i pel nostre compromís moral a favor d'elles.

En canvi, l'observació del «pope» ens convidava de fet a tenir la mirada centrada en Déu mateix, el seu ésser i el seu obrar. Ens cridava a mirar la realitat d'aquest món des de Déu, el que era aquesta realitat des del ser personal de Déu.

Això suposava haver superat la imatge de Déu, com a Déu dels filòsofs o d'algunes religions, com Ser Suprem, absolut i transcendent, immutable i etern, etc., per a concebre el Déu «que plora», el Déu amb entranyes de compassió i misericòrdia. Aquest Déu no era estrany a l'Antic Testament i a la tradició jueva (¿com no sentir

el plany de Déu a la vista de la seva estimada vinya, que li donava raïm agre en lloc de bon fruit, a *Is* 5,1-7?). Aquest Déu que va realitzar la seva més plena manifestació en Jesucrist.

El Déu ferit, les llàgrimes del qual reconeixem en el plor de l'home Jesús de Natzaret (davant la ciutat: *Lc* 19,41; davant el seu amic Llätzer: *Jn* 11,32). Unes llàgrimes que van ser i són per a nosaltres autèntiques «llàgrimes de Déu», així com la seva compassió, la seva misericòrdia i la seva manera d'estimar de manera humana. És possible que, fixant-nos directament en Ell, ja no resulti tan estrany parlar de «els drets del Déu encarnat», el Déu veritable, víctima de la més vil injustícia.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Respectant mesures higièniques i distàncies

Ens anem endinsant en aquest nou curs especial. Mai no ens havíem trobat en la situació que els ha tocat viure a les famílies, els mestres i professors, el personal d'administració i serveis, i els infants i joves que omplen les escoles de vida.

Enguany, hi haurà moments en què es posarà a prova la vocació educativa dels docents; el motor intern de les seves iniciatives i activitats; la seva capacitat d'imaginar, de trobar solucions, d'encomanar il·lusió i de mantenir, amb esperit fort i constant, una tasca que només es pot realitzar amb fidelitat a l'ideal d'ajudar els alumnes a créixer i fer-se grans. Un curs marcat per la persistència de la pandèmia, la seva incerta evolució, la necessitat de normes i de pro-

tocols clars i abastables i d'actituds personals compromeses...

Benvingudes siguin les eines, tan ordinàries com extraordinàries, que el moment posa a l'abast i que tan bon servei han fet durant el passat confinament, i que continuaran fent, transformant determinats procediments i itineraris que semblaven inamovibles. Perquè, com em deia un professor ja allunyat de les aules per l'edat, després de molts anys de mestratge poc estrident però continuat i constant, sense el contacte directe, la relació interpersonal, la presència física i moral, no es poden transmetre valors humans, espirituals i religiosos. Una bona educació és bàsica per confiar en el futur d'un país, i avui en som força deficitaris. Quin contrast quan llegim a l'e-

vangel de Lluc els anys d'infantesa de Jesús: «Jesús creixia en edat i saviesa, i tenia el favor de Déu i dels homes» (*Lc* 2,52).

Ben retrobats siguin els nens i les nenes, els nois i les noies que omplen les aules respectant les mesures higièniques i distàncies previstes. Molt bona feina als professionals en aquest curs tan excepcional. Des de la fragilitat personal i les limitacions que la situació imposa, convé que no deixin d'oferir un mestratge que acompanya, i el testimoni d'una tasca quotidiana ben feta, reeixida, amb voluntat de trobada personal amb cada alumne, de trobada comunitària amb tot el grup classe, trobades orientades pel missatge evangèlic esmentat.

Enric Puig Jofra, SJ

ECO DE LA PALABRA

Las lágrimas de Dios

Desde que Jesús proclamó «bienaventurados los que lloran», nosotros nos hacemos eco de esta felicitación y seguimos anunciando esta Buena Noticia, sin avergonzarnos, convencidos de la verdad de estas palabras.

Sabemos quiénes son estos que sufren y merecen ser felicitados. Lo hacemos a la vista de personas concretas que sufren, sin olvidar nuestro compromiso de hacer lo posible por apaciguar el dolor ajeno, especialmente el dolor de los que son víctimas. En realidad, la proclamación de esta bienaventuranza incluye un grito a favor del derecho a la vida digna de cualquier víctima.

Pero un día, en el marco de una conversación ecuménica, un pope ortodoxo me sorprendió con la siguiente observación. «Vivimos unos tiempos, —decía— en que todos reivindicamos sus derechos, sobre todo los propios. Pero ¡nadie reivindica los derechos de Dios!». Sinceramente no me esperaba aquella reacción. En aquel momento dudaba si darle la razón o disentir. Ciertamente era un lenguaje y un pensamiento extraño entre nosotros, los católicos, volcados en la defensa de los derechos humanos y el compromiso por la justicia. Por otra parte, inmediatamente me asaltaba un interrogante: el Yahvé del Antiguo Testamento o el Dios de Jesucristo ¿ha reivindicado sus derechos? ¿Somos nosotros quienes, conociendo supuestamente esos derechos de Dios, quienes estamos llamados a defenderlos frente a quienes atentan contra ellos?...

Eran pensamientos semejantes a los de aquellos que reivindican la defensa de los derechos de la Verdad. Una cuestión profunda, que nos lleva a profundizar intelectual y pastoralmente.

Pero, independientemente de estas cuestiones, lo cierto era que la reacción de aquel pope ortodoxo significaba una importantísima reorientación de nuestra experiencia de fe. Constituía un cambio radical respecto de lo que entre nosotros es algo muy asumido con total normalidad: nuestra fe es vivida como un humanismo casi absoluto, nuestra mirada en mayor medida está fijada en la persona humana y sus problemas, de forma que incluso nuestra oración tiene como contenido y protagonista la petición por las personas humanas, sus causas, y por nuestro compromiso moral a favor de ellas.

En cambio, la observación del pope nos invitaba de hecho a tener la mirada centrada en Dios mismo, su ser y su obrar. Nos llamaba a mirar la realidad de este mundo desde Dios, lo que era esta realidad desde el ser personal de Dios.

Ello suponía haber superado la imagen de Dios, como Dios de los filósofos o de algunas religiones, como Ser Supremo, absoluto y trascendente, inmutable y eterno, etc. para concebir el Dios «que llora», el Dios con entrañas de compasión y misericordia. Ese Dios no era extraño al Antiguo Testamento y a la tradición judía (¿cómo no sentir el lamento de Dios a la vista de su amada viña, que le devolvía agrazones en lugar de buen fruto, en *Is* 5, 1-7?). Ese Dios que realizó su más plena manifestación en Jesucristo.

El Dios herido, cuyas lágrimas reconocemos en el llanto del hombre Jesús de Nazaret (ante la ciudad: *Lc* 19,41; ante su amigo Lázaro: *Jn* 11,32). Unas lágrimas que fueron y son para nosotros auténticas «lágrimas de Dios», así como su compasión, su misericordia y su forma de amar al modo humano. Es posible que, fijándonos directamente en Él, ya no resulte tan extraño hablar de «los derechos del Dios encarnado», el Dios verdadero, víctima de la más vil injusticia.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

Ordenacions diaconals

Samuel Gutiérrez Aparcero i Xavier Montané Blázquez

El proper diumenge 11 octubre, a les 18 h, tindrà lloc a la Catedral de Sant Llorenç l'ordenació diaconal de Xavier Montané Blázquez i Samuel Gutiérrez Aparcero, de mans del bisbe Agustí Cortés.

Serà una celebració sota el lema escollit pels ordenands, «Serviu el Senyor amb alegria», i alhora marcat pel context de la pandèmia que vivim. De fet, per motius de l'emergència sanitària, **només es podrà assistir físicament a la celebració amb invitació, per tal de respectar els límits d'aforament indicats per les autoritats.**

L'ordenació diaconal per al Samuel i el Xavier serà un pas molt important, perquè s'inicia el seu servei com a ministres ordenats, entrant ja a formar part del clergat. Un do d'amor de Déu que s'enriquirà, camí fent, amb la posterior ordenació sacerdotal. Al llindar d'aquest pas cap endavant, demanem al Samuel una mirada cap enrere, sobre el seu recorregut de seguiment a Jesús.

«Ja fa un grapat d'anys, gairebé 20, que a la senzilla parròquia de Sant Joan Baptista de Sant Feliu de Llobregat, acollidora i humil, vaig experimentar per primera vegada l'amor de Déu. La trobada personal amb Jesús va canviar radicalment la meua vida. Aleshores va començar una apassionant història

d'amistat amb llums i ombres, però en la qual Déu sempre s'ha mantingut fidel.

»Durant molts anys he viscut com a laic consagrat enmig del món. El fet d'entrar molt jove a treballar a *Catalunya Cristiana* ha estat, en aquest sentit, providencial. Gairebé una feina «feta a mida», una autèntica benedicció de Déu. Però, tot i la satisfacció d'una vida més o menys unificada al voltant de Déu, el Senyor em demanava un do més gran de la meua vida, un compromís i un lliurament més radicals. Després de molta pregària i discerniment, he descobert, amb sorpresa, que Déu em cridava a estimar-lo servint-lo com a apòstol i pastor en l'exercici del ministeri sacerdotal: «Qui hi enviaré?». Experimento amb força que Déu em convida a apropiat la meua vida a favor seu i dels germans i posar-la al servei de la comunió, en aquest hospital de campanya en què s'ha convertit avui l'Església. Ara, a les portes de l'ordenació diaconal, la meua fragilitat i pobresa són avui encara més evidents, però sembla que això, per a Déu, no és sinó una condició necessària. Per això, davant de la seva insistència i del seu amor, si el Senyor ho demana i l'Església reconeix l'autenticitat d'aquesta crida, responc amb entusiasme: «Aquí em tens. Enviam'hi!».

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «L'alegria del cristià brolla de l'escolta i l'acollida de la Bona Nova de la mort i resurrecció de Jesús. Aquell qui creu en aquest anunci sap que la nostra vida neix de l'amor de Déu Pare» (5 de juliol).

@Pontifex: «La fe ens fa caminar amb Jesús pels camins d'aquest món amb la certesa que el poder del seu Esperit doblegarà les forces del mal, sotmetent-les al poder de l'amor de Déu» (9 de juliol).

@Pontifex: «La fe o és missionera, o no és fe. La fe sempre et porta a sortir de tu mateix. La fe ha de ser transmesa; no per convèncer, sinó per oferir un tresor. Demanem al Senyor que ens ajudi a viure la nostra fe d'aquesta manera: una fe de portes obertes, una fe transparent» (9 de juliol).

@Pontifex: «El dia del Judici no serem jutjats per les nostres idees, sinó per la compassió que haguem tingut» (20 de juliol).

Acompanyar, dins i fora de la presó

Després de gairebé 29 anys de servei pastoral als centres penitenciaris de Brians 1 i Brians 2, Mn. Josep Maria Fabró ha deixat de col·laborar-hi en aquest any 2020. Un agraïment des del cor al seu servei pel Regne de Déu en favor de tantes persones durant aquestes quasi tres dècades.

En començar aquest nou curs ha iniciat la seva tasca com a capellà encarregat a Brians 2 el jesuïta P. Xavier Rodríguez Callao, nomenat per a aquest servei per part del bisbe Agustí.

Com és de suposar, el P. Xavier no és nou en aquest ambient. Ell mateix explica que tot va començar al seu noviciat, amb una experiència pastoral amb els nois i noies del Tribunal tutelar de menors. Des dels anys 70 i fins al 1983, una primera etapa, més localitzada a la Model, de Barcelona. Des de fa dotze anys, aproximadament, la seva col·laboració s'ha concretat als centres de Lledoners i Brians.

«El tu a tu, les hores que passes amb els interns, xerrant, escoltant... Això ha estat i és, sobretot, el meu servei», diu el P. Xavier. «A la presó, com als hospitals, les persones experimenten un sotrac molt fort, i això els fa reflexionar, entrar dins d'un mateix i obrir-se a la transcendència». Compartir-ho amb algú que els escolta esdevé una necessitat i per això la gent parla, s'obre i sorgeixen converses de molta confiança. «I si qui escolta és un capellà, se sinceren el doble. Jo he experimentat aquest salt en la meva acció pastoral en les presons, abans i després de ser ordenat» reconeix el P. Xavier.

I un fruit molt maco d'aquesta escolta i acompanyament són les conversions i els apropaments a la fe: a tall d'exemple, durant l'any 2019, sis interns de Brians 1 i 2 es van batejar, després de l'adequat procés de preparació.

P. Xavier Rodríguez Callao, sj

Per altra part, la pastoral penitenciarària no s'ha estalviat els reptes que la pandèmia planteja en tots els àmbits. Des de l'inici de l'estat d'alarma i fins a mitjans del mes de setembre, no s'ha pogut celebrar culte als centres de Brians. Abans, l'eucaristia setmanal se celebrava els dissabtes, convocant els interns dels diversos mòduls, i durant la pandèmia s'ha evitat tot tipus de contacte més enllà dels propis de cada mòdul. Eren mesures necessàries per evitar els contagis a l'interior de la presó. Els voluntaris de la pastoral penitenciarària tampoc poden accedir-hi, només ho fan els capellans, a més dels funcionaris i altres treballadors.

El dia de la Mercè, patrona dels privats de llibertat, no es va poder celebrar als centres de Brians la tradicional missa que moltes vegades ha

presidit el bisbe Agustí, perquè continua vigent la limitació d'aplegar interns de diversos mòduls. Tanmateix, dissabte 26 i diumenge 27 es van celebrar les eucaristies a cada mòdul:

més humils, menys nombroses, però amb la mateixa solemnitat.

L'experiència d'acompanyament del P. Xavier s'estén a més fora de la presó i, des d'aquest curs, a dins del Seminari Conciliar, ja que entre el nou equip de formadors nomenat pel cardenal Joan Josep Omella, ell és un dels dos directors espirituals.

Amb un toc d'humor, reconeix: «En el fons, tenen molts punts en comú: es tracta sempre d'acompanyament de persones, tancades per un jutge o bé que entren al Seminari i deixen tantes coses del món per voluntat pròpia». I més seriosament aprofundeix: «Als seminaristes no se'ls ha d'acompanyar perquè no saben caminar sols... L'acompanyament és una manera de fer Església. Un més jove, per edat o per camí recorregut, necessita l'aportació d'un altre més veterà, però això no s'acaba mai. És una experiència d'enriquiment mutu, perquè reps molt també del bagatge de vida de l'acompanyat». I una última convicció: «Tothom necessita l'acompanyament, perquè som mals consellers de nosaltres mateixos. Jo també necessito un que m'acompanyi perquè em digui a mi el que jo aconsello a un altre. És una manera de fer comunitat, de fer Església.»

Centre penitenciari Brians 2

AGENDA

► **Reunió dels bisbes de la Tarracense.** Dies 8 i 9 d'octubre, al Seminari Conciliar de Barcelona, coincidint amb l'inici de curs de l'Ateneu Universitari Sant Pacià, que serà divendres dia 9 al matí.

► **Reunió d'arxiprestos.** Dimecres 7 d'octubre, a les 11 h, a la Casa de l'Església, per a la programació del curs 2020-2021.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

5. □ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [Dt 8,7-18 / Sl: 1Cr 29,10-12 / 2Co 5,17-21 / Mt 7,7-11]. Tèmpores d'Acció de Gràcies i de Petició; sant Froilán, bisbe de Lleó; santa Faustina Kowalska, vg. polonesa, apòstol de la Divina Misericòrdia.

6. ■ Dimarts [Ga 1,13-24 / Sl 138 / Lc 10,38-42]. Sant Bru (Colònia, 1035 - Squillace, 1101), prevere retirat al desert de Chartreuse, fundador dels Cartoixans (Ocart); sant Emili, mr.

7. □ Dimecres [Ga 2,1-2.7-14 / Sl 116 / Lc 11,1-4]. Mare de Déu del Ro-

ser, commemoració de la victòria de Lepant (1571); sant Marc, papa (romà, 336); sant Sergi, mr.

8. ■ Dijous [Ga 3,1-5 / Sl: Lc 1,69-75 / Lc 11,5-13]. Lleida: □ Sants Àngels de la Guarda. Sant Simeó el Just, profeta; sant Demetri, mr.; santa Taïs, penitent.

9. ■ Divendres [Ga 3,7-14 / Sl 110 / Lc 11,15-26]. Sant Dionís, primer bisbe de París, romà, i companys, mrs. (s. III); sant Joan Leonardi (Lucca, 1541 - Roma, 1609), prevere, fundador; sant Abraham (s. XIX aC), patriarca, pare en la fe; sant Lluís Bertran,

prevere dominic, de València, missioner a Amèrica.

10. ■ Dissabte [Ga 3,22-29 / Sl 104 / Lc 11,27-28]. Sant Tomàs de Villanueva (1486-1555), bisbe de València (agustiniana), de Fuenllana.

11. ■ Diumenge vinent, XXVIII de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [Is 25,6-10a / Sl 22 / Fl 4,12-14,19-20 / Mt 22,1-14 (o bé, més breu: 22,1-10)]. Sant Joan XXIII, papa (1958-1963); santa Soledat Torres Acosta (Madrid, 1826-1887), vg., fund. de les Serventes de Maria, Vetlladores dels Malalts (SM,1851); sant Germà, bisbe i mr.

Diurnenge XXVII de durant l'any (A)

COMENTARI

Què espera Déu de nosaltres?

És ben coneguda, a la Bíblia, la imatge de la vinya per designar el poble d'Israel. I avui les lectures ens parlen d'aquest poble i de la seva infidelitat. La primera lectura és un deliciós poema d'Isaïes que canta l'amor de l' enamorad per la seva vinya, l'amor de Déu pel poble d'Israel. Té totes les atencions possibles amb aquesta vinya: *un lloc fecund; la cava, la neteja, hi planta els millors ceps; construeix una torre i hi talla un cup.* És a dir, la vinya es troba en condicions immillorables per a donar fruit però quina és la realitat?: *Em dona raïms agres quan jo n'esperava bon raïm.* L'amo de la vinya parla ara del càstig d'aquesta vinya: *La deixaré abandonada, que el bestiar la trepitgi.* I el text passa de la metàfora a la realitat: *La vinya del Senyor de l'univers és el poble d'Israel. N'esperava justícia però no s'hi veu sinó injustícies; n'esperava bondat i s'hi sent el clam dels oprimits.* El poble d'Israel no ha donat el fruit que Déu n'esperava.

El mateix ens diu l'evangeli. Subratlla com el propietari (Déu) envia a la vinya *les seues homes per a recollir-ne el fruit; ho fa diverses vegades.* Però el resultat és: *Els van agafar, i a un, li van pegar, a un altre, el van matar, a un altre el van treure a cops de pedra.* I llavors el propietari (Déu) hi envia el seu mateix Fill, pensant: *Ara sí que en faran cas.* Però el resultat és: *El van agafar, el van treure fora de la vinya i el van matar* (una indicació clara de la mort de Jesús fora muralles). Què fa el propietari ara: *Passarà la vinya a uns altres que li donin els fruits al temps de la verema.* Aquests som els cristians. Però Déu espera que nosaltres sí donem fruit: *Serà donat a un poble que el farà fructificar.* Si no donem bons fruits, l'amor de l'amo de la vinya queda sense resposta. I serem igualment culpables. Sant Pau ens diu quins són els fruits que Déu n'espera: *No us inquieteu per res; acudiu a la pregària; interesseu-vos per tot allò que és veritat, respectable, just, net, amable, de bona reputació, virtuós i digne d'elogi.*

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 5,1-7)

Dedico aquest cant al meu estimat, cant de l'enamorad a la seva vinya. El meu estimat tenia una vinya al turó de Ben-Samen. La cavà, la netejà de pedres, hi plantà els millors ceps, construí al mig una torre de guàrdia i hi va fer un cup tallat a la roca. Esperava que li donaria bon raïm, però li donava raïms agres. I ara, si us plau, habitants de Jerusalem i homes de Judà, feu de jutges entre jo i la meua vinya. Què podia fer per ella que no ho hagi fet? Per què em dona raïms agres quan jo n'esperava bon raïm? Doncs ara us diré què penso fer a la meua vinya: li trauré la tanca, i que els ramats la brostegin, enderrocaré el seu clos, i que el bestiar la trepitgi. La deixaré abandonada. No la podaran ni la cavaràn, hi creixeran arrels i cards, i manaré als núvols que no hi deixin caure la pluja. La vinya del Senyor de l'univers és el poble d'Israel, i els homes de Judà són els ceps que ell havia preferit. N'esperava justícia, però no hi veu sinó injustícies; n'esperava bondat, però hi sent el clam dels oprimits.

▶ Salm responsorial (79)

R. *La vinya del Senyor és el poble d'Israel.*

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis (Fl 4,6-9)

Germans, no us inquieteu per res. A cada ocasió acudiu a la pregària i a la súplica, i presenteu a Déu les vostres peticions amb acció de gràcies. Així la pau de Déu, que sobrepassa el que podem entendre, guardarà els vostres cors i els vostres pensaments en Jesucrist. Finalment, germans, interesseu-vos per tot allò que és veritat, respectable, just, net, amable, de bona reputació, virtuós i digne d'elogi. Practiqueu allò que jo us he transmès i vosaltres heu rebut, que heu sentit o heu vist en mi, i el Déu de la pau serà amb vosaltres.

▶ Lectura de l'Evangelí segons sant Mateu (Mt 21,33-43)

En aquell temps, Jesús digué als grans sacerdots i als notables del poble: «Escolteu una altra paràbola: Un propietari plantà una vinya, la voltà d'una tanca, hi cavà un cup, hi construí una torre de guàrdia, hi deixà uns vinyaters que la cultivessin, i se n'anà del país. Quan s'acostava el temps de la verema, envià els seus homes per recollir-ne els fruits, però aquells vinyaters els van agafar, i a un, li van pegar; a un altre, el van matar; a un altre el van treure a cops de pedra. Ell envià més homes que la primera vegada, però els tractaren igual. Finalment els envià el seu fill, pensant que, almenys el fill, el respectarien. Però ells, en veure'l, es digueren: «Aquest és l'hereu: matem-lo i ens quedarem l'heretat.» I l'agafaren, el van treure fora de la vinya i el van matar. Quan torni l'amo de la vinya, què farà amb aquells vinyaters?» Li responen: «Farà matar aquells mals homes i passarà la vinya a uns altres que li donin els fruits al temps de la verema.» Jesús els diu: «No heu llegit mai allò que diu l'Escriptura: «La pedra que rebutjaven els constructors ara corona l'edifici. És el Senyor qui ho ha fet i els nostres ulls se'n meravellen?» Per això us dic que el regne de Déu us serà pres i serà donat a un poble que el farà fructificar.»

▶ Lectura del profeta Isaïas (Is 5,1-7)

Quiero cantar para mi amigo una canción de amor hacia su viña. Mi amigo tenía una viña en una loma feraz. La cavó, quitó las piedras, plantó cepas selectas; en medio de ella construyó una torre y excavó también un lagar; esperaba que produjera uvas, pero sólo produjo agrazones. Ahora, habitantes de Jerusalén, hombres de Judá, juzgad entre mí y mi viña. ¿Qué más podía hacerse con mi viña que no lo haya hecho yo? ¿Por qué, si esperaba que diera uvas, sólo ha dado agrazones? Ahora, pues, os diré qué voy a hacer con mi viña: le quitaré el seto, y servirá de pasto; derribaré la tapia, y será pisoteada. Haré de ella un desierto; no será más podada ni escardada; toda será cardos y abrojos; y mandaré a las nubes que no dejen caer más lluvia sobre ella. Sí, la viña del Señor omnipotente es el pueblo de Israel; y los hombres de Judá, su plantel escogido. El Señor esperaba de ellos respeto a la ley, y hay sangre derramada; esperaba justicia, y sólo hay gritos de dolor.

▶ Salmo responsorial (79)

R. *La viña del Señor es la casa de Israel.*

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Filipenses (Flp 4,6-9)

Hermanos no os inquietéis por cosa alguna, sino más bien en toda oración y plegaria presentad al Señor vuestras necesidades con acción de gracias. Y la paz de Dios, que sobrepassa toda inteligencia, guardará vuestros corazones y vuestros pensamientos en Cristo Jesús. Por lo demás, hermanos, considerad lo que hay de verdadero, de noble, de justo, de puro, de amable, de buena fama, de virtuoso, de laudable; practicad lo que habéis aprendido y recibido, lo que habéis oído y visto en mí, y el Dios de la paz estará con vosotros.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 21,33-43)

En aquel tiempo dijo Jesús a los sumos sacerdotes y a los senadores del pueblo: «Oíd otra parábola: Un hacendado plantó una viña, la cercó con una valla, cavó en ella un lagar, edificó una torre para guardarla, la arrendó a unos viñadores y se fue de viaje. Cuando llegó el tiempo de la vendimia, mandó sus criados a los viñadores para recibir su parte. Pero los viñadores agarraron a los criados, y a uno le pegaron, a otro lo mataron y a otro lo apedrearon. Mandó de nuevo otros criados, más que antes, e hicieron con ellos lo mismo. Finalmente les mandó a su hijo diciendo: Respetarán a mi hijo. Pero los viñadores, al ver al hijo, se dijeron: Éste es el heredero. Matémoslo y nos quedaremos con su herencia. Lo agarraron, lo echaron fuera de la viña y lo mataron. Cuando venga el dueño de la viña, ¿qué hará con aquellos viñadores?». Le dijeron: «Hará morir de mala muerte a esos malvados y arrendará la viña a otros viñadores que le paguen los frutos a su tiempo». Jesús les dijo: «¿No habéis leído nunca en las Escrituras: La piedra que los constructores desecharon, en piedra angular se ha convertido; esto ha sido obra del Señor, una maravilla a nuestros ojos?» «Pues bien, os digo que se os quitará a vosotros el reino de Dios para dárselo a un pueblo que pague sus frutos.»